

Előfizetési árak:
 Évesre . . . 6 frt — kr.
 Félévre . . . 3 „ — „
 Negyedévre . . . 1 „ 50 „
 Egy hóra . . . — „ 50 „
 Egyes szám ára 8 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSETT, Széchenyi-tér 12. sz.
 (Nádossy-féle ház)

hová az előfizetések és a lap
 szerkesztésére vonatkozó föl-
 szólások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

(PÉCSI HIRLAP.)

Megjelenik hetenként kétszer: **szerdán és szombaton.**

Szerkesztői iroda:
 PÉCSETT, Széchenyi-tér 12. sz.
 hová a lap szellemi részét
 illető minden közlemény inté-
 zendő.

Kéziratok vissza nem adatnak.

Hirdetések

a kiadóhivatalban vétetnek föl.
 Előfizetések elfogadtatnak még
 valamennyi könyvkereske-
 désben.

Egyes számok kaphatók:

Waldinger N. utóda Domján I., Valentin K. fia (Széchenyi-tér), Engel Lajos (fő-utca), Hochrein József és fia (Széchenyi-tér), Bühm Manó (fő-utca) papir- és könyvkereskedéseiben

A nőkről a férfiaknak.

— Farsangi prédikáció. —

(Gy. H.) A társadalmi élet sok vi-
 szátságának okait, nézetem szerint, igen
 gyakran nem a megfelelő számlára írják.
 Az „erős” nem erejének és hatalmának
 jogán áthárítja az ő mérlegére eső bünt
 a „gyenge” nemre. Hol néma, hol meg-
 hangos vádak hangzanak föl a nők ellen.
 Így azt mondjuk mi „erősök”, a nő nyo-
 mában jár a szegénység sápadt alakja,
 nyomában a koldusbot, melyet az esztelen
 divat által provokált küzdelmekben kifáradt
 férfi kezébe nyom az ő sorsa, a nő; ő
 teszi az életét kietlenné, sivárrá, mert üres
 szívével megfosztja az életet legszebb
 zománczától, az idealizmustól, stb. Hát
 annyi bizonyos, a vádaskodás kényelme-
 sebb az igazságszeretettől. Ha az igazat
 kereken kimondjuk, főleg saját rovásunkra,
 oda bizonyos foku lelkiérő szükséges,
 amivel pedig a mai kor szelleme nem igen
 siet fiait félrevezetni. S a nők? Ők türik
 e vádakot, mint a virág is eltűri, ha szir-
 mait tépik, s apró leveleire fojtó pipafüstöt
 fujnak, hogy megszabadítsák az apró élős-
 diektől.

Azonban fordítsuk meg az érmet s
 elfogulatlan szemmel vizsgáljuk, mit mutat
 a másik fele. Egy bátor nő e kérdésre így
 felelt: „A mai kóros társadalmi állapoto-
 kat a nők idézik elő, de a férfiak segít-
 ségével”. S e vádban sok az alaposság.
 Mert lássuk csak, milyen általán az „erős”
 nem?

Nem szereti azt a nőt, ki megjelené-
 sében, tetteiben, viselkedésében tiszteletet

parancsoló; a kaczér hölgyeknek nagyobb
 az ágiója; a nemes szelidség nem imponál
 neki; bezzeg bomlik azon nőalakokért, kik
 piacra, közszemlére viszik bájaikat, me-
 lyeket a szerénység ellenkezőleg, elrejt a
 hivatlan szemek elől. A nemes egyszerűség
 elvesztette varázsát, csak a kihívó modor
 képes elernyedni idegeire hatni. A mutatós
 kell, a tartalom mellékes. Fiatalságunk szö-
 kik a szolid női társaságok elől, melyek
 üres szívét és megromlott kedélyét nem
 elégitik ki; kerüli azt a nőt, ki tolakodó
 bizalmaskodását, idétlenkedéseit ostorozza
 és azoknak méltósággal ellenáll.

No és?!

A nő levonja e tényekből a konze-
 kvenciát. E tények szabják meg a levonás
 irányát, amiért aztán őt, a nőt tesszük
 felelőssé. Öltözködik föltűnően a legújabb
 divat szerint, hozatja a bécsi ruhát, párisi
 kalapon és brüsszeli csipkén alul nem is
 beszél, tömi vállait, czipőire himes máslikat,
 mert hisz életcélja a férfiura utalja, ahhoz
 kell sorsát kötnie, valamivel csak kell egyet
 meghódítani, akivel átküzdeje a földi nyo-
 morúságokat s aki védje, ha megtámadják
 nyelvelő irigyek vagy járdát kopátó nyeg-
 lék. Szüksége van az életben férfiura s ha
 ez elég gyenge arra, hogy néhány köny-
 cseptől elolvad s egy kis duzzogástól
 megriad; kibén nincs elég bátorság arra,
 hogy az érte, meghódításért és megtar-
 tásért tett örületes költekezésekre rákiált-
 son „eddig és nem tovább”; legyen leg-
 alább annyi igazságszeretet bennünk, hogy
 elmondjuk: ez nem a nők, hanem a fér-
 fiak bűne, hibája.

Szemrehányólag említik a nők czim-

korságát. Ezt is a férfi gyengesége ne-
 velte nagygyá. Hajlongás, kézcsókolás és
 nagyságotlás a férfi fegyverei, ha „hódító”
 hadjáratokra indul. Értéktelen czimzésekkel,
 bókokkal akarja a finom kedélyű, művelt
 lelkű nő tekintetét egyéb kongóságoktól
 elvonni, s nagyon könnyen meglehet, hogy
 eléri célját; mert fájdalom, sokan vannak
 (majdnem szisztematicze oda neveljük őket,
 tehát nem lehetnek kevesen), kik egy ala-
 pos képzettségű férfi szögletességét kigu-
 nyolják, míg egy hajlongó dandy „kéz-
 csókjá”-nak és „nagyságá”-nak meghódol-
 nak. S midőn a nők látják, hogy nem belső
 becsünetet akarjuk mérlegeltetni és boldog-
 nak tapasztalják a férfit, ha egy nálánál
 magasabb állású férfi kabátja szélét érint-
 heti: nem lenne szabad csodálkozunk, ha
 őket is elsodorja a kornak e zavaros áram-
 lata, mert nem védi meg őket ellene a
 férfi erősebb keze.

A józan ész fáklyáját kellene meg-
 gyujtanunk, hogy annak világánál észrevé-
 tessük velük az elnyeléssel fenyegető ör-
 vényt s ennek nyomán egészséges gondol-
 kodásuakká alakulhatnánk át. De ez kemény
 munkát kíván s erkölcsi életrendszerünknek
 szintén teljes átalakulását igényelné. De
 mindkettőtől irtózik a férfi a nők szerint.
 Szerintük lázas izgatottsággal sietünk egy
 tivornyára szóló hívásnak eleget tenni, míg
 ha arról van szó, hogy fölemeljük, adjuk
 még egyszer vissza a morális életnek azt,
 kit a férfi — az erő — vonz, vonzott
 odáig, ahol letántorodott a nyilvános tisz-
 tesség útjáról: oh, akkor egyetlen egy
 lovag sem nyújtja felé kezét, vagy legfő-
 lebb azért, hogy még egyet taszítson rajta.

A „Pécsi Figyelő” tárczája.

Várady Ferenczhez. *)

Olvastam én is „Bucsupleveled,”
 S alatta versedet „Jó éjszakát!”
 Azt híveidnek s az árulóknak,
 Ezt meg saját magadnak áldozád.
 Melyik becsesb? amott elméd beszélt,
 Ebben szívednek búja reszketett,
 Ott a való szaggatott ruhában,
 Itt a keservtől tépett képzelet.
 Tartalma, képe mindkettőnek egy,
 Vonásiban mindkettő zord, setét,
 Onnan a csalódás, itt az önkényt
 Eldobott remény intenek feléd.
 Ott jellem-d viharja tör elő,
 Itt meg érzésed panasza hangja szól,
 De mindezt a hálátlan világ,
 Az önző ember az, ki meglakol.
 Ott az elvesztett munkát siratod,
 Melynek gyümölcse mérges és fanyar,
 Aggódol itt, hogy gyenge már erőd,

*) Ezt a szép költői epistolát lapunk egyik régi
 barátja, ismert nevű író társunk intézi V á r a d y F e-
 renczhez, nevét azonban — óhajának engedve — el-
 hallgatjuk.

Pedig kezéd még dolgozni akar.
 A hang — a külszin — sem különbözik,
 Ez is, az is epés és keserű,
 A láthatár mindenfelé borus,
 Sehol reménysugár, sehol derű,
 Tegyük fel hát újra azt a kérdést:
 Melyik becsesb a vers-e, vagy levél?
 Mi hatott inkább: szíved keserve,
 Vagy az ostorra fonott szenvedély?
 Beszélhetünk mi ketten szabadon,
 Baráti frigy s rokonság összeköt,
 Amazt a közügyek terén szereztük
 A szó s a toll küzdelmei között.
 E téren mi gyakran találkozánk,
 Hol egy táborban, hol meg szemben is,
 De czélunk egy volt s bár más volt az út,
 Hittük, hogy az a győzelemre visz.
 S mikor kidőltünk, én végleg, te csak
 Rövid időre, mint képzelt beteg,
 Nem szórtunk egymásra szemrehányást,
 Sőt hűn szoritánk baráti kezét.
 Hisz önzés és nagyravágyás nélkül,
 Nemes érzéstől készetve csupán
 Törekvénk tenni a közügy terén,
 Mért válnánk el hát — a bukás után!
 A költészet szabad világában
 Már rokonokká váltak lelkeink
 Hisz egy forrásból, tiszta s nemesből
 Fakadtak ott a mi érzelmeink.
 Mert bár a dal hangja különböző,

Tied üdőbb, enyém csak bánatos,
 Egyről daloltunk a s z e r e t e t r ő l,
 S nem phrasisokban, a mely áradoz,
 De egyszerűen, úgy a miként fakadt,
 A mint szívünk átérzé igazán,
 Nem is a hír s tapsokért hevülve
 A „k i s c s a l á d n a k” irtunk mi csupán.
 . . . A tárgyra térve, bevallom hiven:
 H i b á d következménye a levél
 Mert én hibának tartom mindig azt,
 Ha bárki kelleténél túi remél.
 Nagyobb hiba, ha felismerve jól
 A való élet gyarlóságait,
 Mást oktattunk, minket pedig soha
 Jóra tapasztalásunk nem tanít.
 Jóra . . . nem úgy, helyesb, ha mondom így:
 „Hiszékenységünk másoknak felül” . . .
 Lásd, bevallod hiú reményedet
 S így a csalódás csak rád nehezül.
 Elvhu valál s ily erényt kerestél
 A választókban . . . mily illusió!
 Forgattad volna inkább köpenyed
 S ezerral több lett volna szavazó;
 Bámulták volna benned az okost,
 Ki jól beszél, mer hasznot hajt neki;
 Tagadtad volna, mit egykor itál,
 Hisz azt nagyobb „honfi” is megteszi.
 Elveken hinni! költői ábránd,
 Az meg bolondság annak élni is,
 Nemes eszmények nincsenek ma már,

Szerintük amikor a családi tűzhely körül a meghasonlás fojtó füstje borong, a félreértés támaszt keserű pillanatok, ha a drága barátok és barátnők szította gyanúsítás ördöge settenkedik: akkor a férfi menekül és csak nagy ritkán teszi meg a lépéseket a régi összhang, a régi édes béke helyreállítására. Persze ide emelkedett gondolkodás kellene, s ezzel mi nem birunk.

Mi legyen tehát a konkluzió?

Más irányu nevelés, oly nevelés, melyben a férfiak is vegyék ki részüket példaadással, mely a családi nevelés sikerének legcsalhatatlanabb biztosítéka. A fiúknak apáik tetteiből kell az igaz-, a nemes- és a jónak szeretetét meríteniök. Látniuk kell az atyáik példáiból, hogy a boldogságot ott keressék, ahol van és nem ott, ahol még árnyéka sem lézeng, s ahol legtöbbleb csalódás, erkölcsi és anyagi romlás vár rájuk. Meg kell értetni ifjainkkal, — hogy legyenek büszkéek, legyen jellemük, lelkesüljenek a szépért, de mindenütt első sorban az igazat keressék, s aethetikai érzékük soha se alacsonyítsa le a szolgálai csúszás-mászás poráig s ne hulljanak térdre, csak az erkölcsi szép előtt. Az eszmény fonsége lelkesítse ifjainkat, kiket a női lélek nemes fénye vonz, és nem a piczi lábak.

Szoktassák az apák fiaikat munkára, edzzék testeiket, sziveikbe öntsenek erőt, bátorságot, lelkeiknek adjanak oly fényt, mely nem fakul meg minden lehellettől, és a nők észrevétlenül fognak megjavulni.

De ha továbbra is oly ifjak kerülnek ki kezeinkből, akik előtt nem szent a női erény, a családi tűzhely, kik csak a női testnek szemben, eperajakban stb.-ben rejló varázsáról tudnak beszélni, akkor nem lesz szabad a nőkre követ dobnunk, ha az emberiség regenerálása nagy és nehéz munkájában nem az eszmény, nem a férfi küzdő társának helyét foglalják el.

Mert a nőknek — és végső elemzésben a társadalomnak — oly ifjakra van szükségük, kik megvédik őket nemcsak a külső behatások ingere, hanem a szivükben föllázadó szenvedélyek, balga vágyak, léha ábrándok ellen is, és kik nem gyengék soha és bölcsek mindenkor.

Mameluk-hangok a kormányról.

A Magyar Hirlap azt találta ki, hogy megkérdezett 100-nál több képviselőt, hogy mi a feleletük a következő három pontra: 1. Mit tart Bánffy Dezső báró elnökljelöltségéről? — 2. Helyesli-e a tervezett klotürt? — 3. Milyen véleménynyel van a Szapáry-kormány életképességéről? — A képviselők között, kiket ilyen módon már előre leszavaztatott a M. H., van Antal Gyula dr., a dárdai kerület kormánypárti képviselője is. Ez a hajdan Tiszagardista, s nagyon is jámbor „igen“-t szavazó szinte meglep az ő feleletével, ha azt a feleletet csakugyan ő adta, a melyet a M. H. az ő neve alatt közöl. Ime Antal felelete:

Bánffy Dezsőt, bár a parlament életét nem ismeri és ebbe még bele kell tanulnia, jó elnöknek tartja. Ő ugyan első sorban Széll Kalmán, másodsorban Baross Gábort, harmadsorban pedig Bokross Elekét szerette volna. De ha Bánffy főispánból olyan házelnök lesz, a minő miniszter lett Csáky Albin főispánból (Huh, micsoda bösz hang ez, egyetemi tanár úr! — A szedő.) akkor nem instal belőle.

A klotür veszedelmes kétélű fegyver és nézete szerint az utolsó órában mindenki meg fogja gondolni, megszavazza-e. Bizonyos, hogy jogkorlátozás és talán nem is segít, mert az ellenzék részéről erőszakot provokál. Higgadtsággal lehet segíteni és legjobban mondta az öreg Ghyeczy Kalmán a kormánypártiak:

— Ti hallgassatok, hiszen ti már azzal is provokáljátok az ellenzékét, hogy többségben vagytok.

Ő különben mindig meggyőződése szerint fog szavazni és nem tudja, hányszor fog igenel szavazni, mikor a kormánypárt azzal szavaz. (Oh-oh! Persze hogy nem tudja, mert mindig azzal szavaz.)

A Szapáry-kormány életképessége tekintetében, első sorban kijelenti, hogy ő nem csinál nagy politikát, (Micsoda őszinteség!) hanem ő első sorban egyetemi tanár. De az bizonyos, hogy Szapáry nem Tisza Kalmán. Amint hogy ha a kabinet valamennyi tagját összegyűrnék, sem kerülne ki egy Tisza belőlük. Tisza Kalmán akkor is tudott kormányozni, mikor 8 szótöbbsége volt, Szapáry ezzel a majoritással csak tud majd kormányozni. Különb maid meglátjuk azokat a törvényjavaslatokat, a miket beterjeszt. Ha nem lehet tovább csinálni a dolgot, majd találunk embert, a ki tovább vezetni az ügyeket, hiszen egy alapon állunk a nemzeti párttal.

Lám-lám, még Apponyival is kacérkodik a Tiszagardista, ki — úgy látszik — ez utóbbi tulajdonságát, a Tisza-imádást maig is megtartotta s ugyancsak nem rokonszenvez Szapáryval. Persze persze, mert Szapáry őt nem becézi, mint Tisza, no meg Szapáry uralma nem soká tart már, míg Apponyié veszedelmesen kö-

zeleg. Mindeme kurucz hangok után azonban, amiket Antal a M. H.-ban hangoztatott, várjuk a labancz dementit.

Az országgyűlés megnyitása.

Szombaton alakult meg a képviselőház s hétfőn a király megnyitotta az országgyűlést.

A képviselőház megalakulásának furcsa epizódjai voltak. Három korelnöke is volt a háznak, míg végre valahogy meg tudott alakulni, ekkor is folytonos kaczagás közt, mert a legutolsó korelnök, Janicsáry — annyira ügyetlenül viselkedett az elnöki széken, hogy az csupa komédia volt.

Legelőször Szapáry Gyula gróf miniszterelnök szólalt meg a Házbán.

A háznagy helyett szólott, a ki a választási csatatéren elbukott s a kormányelnökre testálta azt a föladatát, hogy az országgyűlésnek korelnököt ajánljon. A kormányelnök a függetlenségi és 48-as tábor két veterán katonáját, az ősz Csanády Sándort és az öreg Madarasz Józsefet volt kénytelen korelnököknek ajánlani, mint akik a legidősebb tagok az egész képviselőházban.

Csanády Sándor fölállott s kijelenté, hogy szívesen áll rendelkezésére a tisztelt háznak, de csak egy föltétel alatt; ha tudniik az országgyűlést megnyitni az uralkodó jön a nemzethez, illetve a nemzet képviselőéhez Budapestre, a képviselőházba, az országgyűlés színe elé s nem a nemzetnek, illetve e nemzet képviselőének kell hozzámennie Budára, a várpalotába. Mert „nem a nemzet van teremtve a királyért, hanem a király a nemzetért.“ Ha ezt a föltételt neki, mint korelnöknek, a ház nem biztosíthatja, a korelnökséget nem vállalja el. „Én Budára — mondá — feketesárga zászló alá nem megyek.“

A megilletődés, a legőszintébb tetszés ünnepies, lázas moraja zugott végig a szélső baloldalon az ősz férfiú lelkiismeretes kijelentésére.

Madarasz József ugyancsak a függetlenségi és 48-as párt tagja lépett ezután az elnöki emelvényre. Bevezető szavai után föl-hivta a ház legfiatalabb tagjait, hogy a jegyzők helyeit, mint korjegyzők foglalják el. Hatan jelentkeztek: Gróf Csáky István, Nánássy Ödön, gróf Palfy-Dau Vilmos, Szily Pongracz, Kemény Ákos báró és Patuoky Mór.

Már a jegyzőkönv vezetőit s a szólni kíváúók följegyzőit is kinevezte volt a korelnök a korjegyzők köztül, midőn megérkezett hozzá a miniszterelnök átirata arról, hogy a király mikor szándékozik megnyitni az országgyűlést. A korelnök megtorgatta a levelet s mielőtt föl-bontotta volna, föl-hivta a ház figyelmét arra, hogy a Verbóczy-féle hármaskönyv és az 1848. évi XXI. cz. értelmében a királynak kizárólag magyar országos zászlósok környezetében kell megjelenie az országgyűlésen s idegen jelvény nem, csak nemzeti lobgó és az ország czimere használ-

Jól élni tudni: a valódi kincs!
S a negyvennyolcz és a függetlenség
Ma már nem ósdi rozsdás fringyiák?
Ugyan — mond, miként kellene nekik
Divat szerint most alakulni át?
Ha „szabadelvű“ bátran lehet az,
Ki ott fenn hizelg, itt meg zsarnokol,
Ki a szabad szót békóba köti,
Kinek egy rendért szája nyála foly,
Ki nemességet ezrekért szerez,
Ki mándátumát pénzért veszi meg,
Kinél a nemzet génusza nem más,
Mint Henci szobra s közös hadsereg . . .
Úgy mi haszna most a fringyiának . . .
Vagy elvtelen, ki érte mást cserél!
S elveiben nem-e az kitartó,
Ha biztosított nála a kenyér?
No lásd, minél inkább bemártom én
A hig politikába tollamat,
Annál zavartabb s gúnyosabb leszek —
Meguntad már te is tán gúnyomat.
A költő maradjon mindig az,
Neki egy más fenkölt világa van,
Tisztább itt minden, szebb és nemesebb,
Szállhat, repülhet lelke magasan
És a mi több, szárnyalhat szabadon . . .
Levetvén földi gyarlóságait,
Eszményeinek élhet igazán
S oly hitnek hódol, a mely nemesít.
Légy te csak költő! A politika

Sérti szabadba vágó lelkedet,
Órizd meg szived ideáljait,
Igy majd csorbitlan marad jellemed.
Dobd sutba, feledésbe a levélt
S vedd újra most kezedbe lantodat,
Az elvesztett nyugalmat, kedvedet
Meglásd, dalod meghozza újra majd.
Dalolj népednek a szabadságról,
Dallal tanítsd szeretni a hazát,
Dallal imádd a hitvest s Istened,
S úgy mondd el aztán a — „jó éjszakát!“

„Cogito: ergo sum.

„Szeretni kell itt, csak szeretni!
Minden percznek virágát venni!
Ki nem szeret:
Ne jöjjön az e bűvös tájra!
Ámde nem tőr meg csarnokába!
Eretneket!“

Igy olvastam ezen szent igéket valamelyik hetilapnak egy félreeső zúgában. — Krisztu . . . azaz herczig kis kávéházi asztalok mellett pikolózó, rettenetesen unatkozó uraim és pihe-nésre csábítgató fauteuille-ekben álmodozó, veszedelmesen chikkes, tüzről pattant nagy- és kisasszonyaim!

Most jövök az iskolából. Pardon! az utcsarokról! Egy negyedóraig álltam ott, lesve . .

persze: lesve az eső elálltát. Hazugság! A polgáristákat lestem. Azokat az édes kis cukorbabákat, kik hönuk alá szorított könyvesomóval, piczi kacsóikba szorított esernyővel valami kimondhatatlan grace-szal lépdegélnek a lucskos kövezeten. Ah, ezek az aranyos kölykek! Csupa báj, merő poezis! (Ha jól emlékezem, egy ízben már voltam bátor kijelenteni, hogy imádom a teremtés legsikerültebb alkotását: a bimbókorát élő ártatlan, szende kis liliumot.)

És, kérem, mily förtelmesen ironikus játékot űz velem a végzet! Szivembe ojtja a leg-nemesebb, a legistenibb érzelmek királyát: kibeszélhetetlen vágyódást egy szelid kis lélek után; csordultig telíti szivemet szeretettel, s le-lök ide, ebbe az ismeretlen városba, idegen ar-czok, idegen lelkek, idegen szivek közé! Igazán ez a tény fölzavarja idegeimet, e pofoncsapása a fátumnak dühbe hoz! Dühbe!

De nem! Bohó fiu, te! Mit fogadtál csak a minap is?! Van Isten. Legalább én hinni akarom! Ha Isten: igazságos Isten. Ha igazságos Isten: látva ennek a nyomorult szivnek a vergődését itt, ez alatt a kopott kabát alatt, egyszer majd csak megelégti szenvedéseimet, s

ható. Főleglité, hogy az a divat tehát, a mi az országgyűlés megnyitásánál tapasztalható, törvényellenes. Végül kijelenté, hogy ő csak a törvények respektálása mellett végezheti a korelnöki tennivalókat és ha a kormányelnök az idézett törvények megtartásáról nem biztosítja őt: a korelnökséget törvényeink megsértésével folytatni nem fogja és a képviselőházat a király elé nem vezeti. Ezekután a miniszterelnököt nyilatkozattételre szólította fel.

Szapáry Gyula gróf miniszterelnök úgy nyilatkozott, hogy a megnyitási szertartás „azon módon fog megtörténni, a mint 25 év óta mindig gyakoroltatik.“ És biztosította a házat, hogy a kormány ezért „a felelősséget magára vállalja.“

Madarász József korelnök erre az elnöki széket elhagyta. Előbb azonban, egy jobboldali közbeszólás által provokáltatván, konstataálta, hogy az új országgyűlésen kormánypárti képviselő követte el a legelső közbeszólást. Az illető közbeszólót az ellenzékiek Tisza Kálmán személyében meg is nevezték.

Madarász után Janicsáry Sándor szabadelvűpárti képviselő került az emelvényre mint korelnök. Fölolvastatta a miniszterelnök átíratát, hogy a király hétfőn délben fogja megnyitni az országgyűlést. Azzal, hogy a házszabályokat nem ismerte, pár percig tartó elnöklété alatt is számos derült pillanatot szerzett az ellenzéknek.

A képviselőház déli tizenegy órakor oszlott szét.

A király hétfőn délután 1 órakor nyitotta meg az országgyűlést. Az ünnepélyes megnyitást megelőző istentiszteleten a hercegprimás czelebrált, s a neki segédkező püspökök közt első helyen Dulánszky Nándor pécsi püspök állott. A trónbeszéd megemlékezett arról az alkalomról, hogy a kiegyezésnek most következik el a 25-ik évfordulója. Szól a valuta rendezéséről, melyet mihamarabban helyez kilátásba; az adótörvények reformjáról, a közigazgatás újjászervezéséről, a tisztviselők jogviszonyainak szabályozásáról, a gyülekezési jog rendezéséről, melyekről úgy, mint a képviselőválasztások fölötti bíráskodásról törvényjavaslatokat fog a kormány benyújtani. Elintézendőknek mondja még a trónbeszéd a bünvádi és polgári eljárásnak és a magánjognak kodifikációját, megoldandóknak a vallási kérdéseket, a közoktatásügy körül a néptanítók anyagi helyzetének javítását.

HIREK.

— **(A fölség körünkben.)** Most már tehát kétségtelen, hogy a fölség a nagy hadgyakorlatok alkalmával ismét megtisztelti városunkat magas látogatásával, s ezalatt ismét püspökünk vendége lesz. E hadgyakorlat jelentőségét nagyban emeli az, hogy a nagyhatal-

mak egyik képviselője, Vilmos német császár is jelen lesz fényes kíséretével. Királyunk körében itt lesznek: József és Frigyes főherczegek, Lobkovitz Rudolf herczeg, Szapáry gróf és Fejérváry báró miniszterek s a külföldi udvarok képviselői stb. stb. A hadgyakorlatok 8 nappal a fölség megérkezése előtt fognak megkezdődni; de hogy a király mely időben érkezik a táborba, a fölött még az illetékes körökben sem döntöttek.

— **(Személyi hírek.)** Dulánszky Nándor megyés püspök szombaton a fővárosba utazott, hogy az országgyűlés megnyitásán részt vehessen. — Kardos Kálmán főispán szombaton tért vissza városunkba Hidasról. — A miniszterelnök által folyó hó 21-dikén adott ebéden Antal Gyula a dárdai kerület országgyűlési képviselője is jelen volt. — Pfeiffer hadosztályparancsnok tegnap reggel érkezett Pécsre, hogy a szokásos katonai szemlét megtartsa. — Gombóc-Bayer Frigyes lovag törzsorvos kedden utazott a fővárosba, hogy ő fölsége a király előtt megköszönje kiténtetését, miután a fölség őt a Ferencz József rend lovagkeresztjével megajándékozta.

— **(A nemzeti kaszinó bálja.)** Az elmúlt elit-bálok egyike sem esalt oly fényes és válogatott közönséget a „Hattyu“ táncztermébe, mint a szombaton lefolyt kaszinóbál, mely egyike volt a farsang legelegansabb multságainak. A nemzeti kaszinó és „Hattyu“ terméi ezuttal egymásba nyitak, melyeket a közönség majdnem mind zsúfolásig megtöltött. A „Hattyu“ táncztermét aranszegélyű drapéria díszítette, s a kiemelkedő figurákról zöld indák csüngtek le. A katonazenekartól balra levő boudoirt ismét genizlésesen rendezték be, mely valóságos asyluma volt a forró tánczteremből menekülő hölgyközönségnek. Kilencz órára már tömve volt a Hattyu tánczterme, mely ezuttal is ugyancsak szűknek bizonyult. Városunk notabilitásai közül ott láttuk: Blaskovich kir. ítélőtáblai elnököt, Kardos főispánt, Cseresnyés tanácselnököt, Szily alispánt, továbbá Schlippenbach gróf és Rózsa ezredeseket stb. A hölgyek szebbnél szebb toilleto-okban jelentek meg, s valóságos szakembereknek kellene lennünk, hogy azokat olvasóink előtt híven lefesthessük. E szebbnél szebb toilleto-okhoz a derék és szorgos rendezőség rendkívül kedves tánczrendeket készítettett fehér világos kék és rózsaszín selyemmel díszítve. Általában a rendezőség oly buzgóságot fejtett ki az est sikere érdekében, hogy teljes elismerés illeti annak minden egyes tagját. Az első francia négyest két colone-ben 72 pár tánczolta. Részt vettek ebben: Angster Irma, Buday nővérek, Bedő Ilona, Bólics Mártha, Berecz Klótild, Bubregh Aranka, Cseresnyés nővérek, Deutsch Filippin, Driesz Mariska (Pécsvárad) Feilhauer Stefania, Hanny nővérek (Raad), Hegedűs nővérek, Hinka Ilona, Halász Emilia (Bonyhád) Heindl Irma, Horváth Etelka (Pécsvárad) Halász Irén, Holczmann Aranka, Kellauer Mariska, Kocsis-nővérek (Vám-pusztá), Lechner

Thekla, Löwy Lyssy, Moravitz Karla, Mülherr Erzsike, Magdics nővérek (Magyar-Egregy), Nendtvich Vilma, Németh Ferike (Szent Márton), Obeiko Gizella, Pintér Terka, Pfeffer Ilona, Ribmer nővérek (Sásd), Radochay Margit, Ratkovics Ilka, Sável Kornélia, Sziklay Margit, Szinkovich Mariska, Schlauch Irma, Szakváry Aranka, Streicher Anna, Szabó Stefania, Salamon nővérek, Tihay Mártha (N. Bóly), Takács Zseni, Tallian Zseni, Thaly Olga, Váry Piroška, Weidinger Ilona, Wertheimer Gizella, Wnrster Irma, Zsolnay Erzsike, Zsolnay nővérek és Zöld nővérek. A szünóra alatt a közönség a kaszinó és Hattyu-termekben helyezkedett el, a cigány pedig három helyen játszott. Szünóra után ismét megkezdődött a táncz és tartott reggel 4 óráig.

— **(Kir. tanácsos-jelölt.)** Hiteles forrásból értesülünk, hogy Erreth Lajos dr. városunk buzgó és derék orvosát s a közközház igazgatóját legközelebb kiténtetés fogja érni, a mennyiben az illető körökben az a hírkering, hogy Erreth drt a kir. tanácsosi czímmel fogják kiténtetni.

— **(A vízvezeték árszabása.)** A gazdasági és pénzügyi bizottság hétfőn ülést tartott s a vízvezeték összes költségeinek fedezése és törlesztése tárgyában javaslatot készített a jövő közgyűlés elé. A költség fedezetére szolgál a közalapok hozzájárulása (indóházi út alapja, köz-tisztasági alap és utiadó alap) 3500 frttal, s az e gyűlésen megállapított átlagos díjszabás szerinti bevétel 7620 frt 40 krral. Ez a díjszabás következő: 5207 lakoszoba után (egyenként 50 kr.) 2603 frt 50 kr.; 273 adót nem fizető szoba (kincstári és törvény szerint adómentes szoba) után (a 3 frt) 819 frt; 1830 konyha után (a 1 frt) 1830 frt; 401 bolt és műhely után (a 40 kr.) 160 frt 40 kr.; 75 ló és szarvasmarha után (a 50 kr.) 37 frt 50 kr.; 70 fogyasztó iparüzlet után (átlag a 25 frt) 1750 frt; 100 előszoba után (a 30 kr.) 20 frt; 30 fürdőszoba után (a 10 frt) 300 frt; szűköskutak és díszkertek után átlag 100 frt. Az évi szükséglet két fedezeti tétele együttevén 11.120 frt 40 kr. tesz ki, hiányzik tehát az évi szükséglet 30082 frt 72 krrából még 18.962 frt 32 kr. E hiányt a következő adónemekre kivetendő pótlék útján fedezik: I., II., III. és IV. a) osztály keresteti adó, a belső területre eső házbéradó, nyilvános számadásra kötelezett egyletek adója és tőkekamatadó, melyeknek összege 205.088 frt 17 kr., s ez után 9 és egy negyed százalék vettetésén ki, ez kitesz 18970 frt 39 krt.

— **(Az egyházmegye köréből.)** A német-ürögi plébániára a megyés püspök káptalana előterjesztésére Péhm Kristóf pécsbányatelepi plébánost nevezte ki.

— **(A Pécsi Dalárda Villányon.)** A villányi intelligencia vendégeül látta múlt vasárnapon a Pécsi Dalárdát. A vendéglátás fényes volt és barátságos. Az alkalmat ez érdekes exkurzióra az adta meg, hogy a villányi értelmiség, mely már régóta tervezi a kisedővő

igy szól hozzám: „Nézd! ilyenről, erről álmodoztál. Itt áll éjeid, álmaid megrablója, ime, kiért annyit sóhajtoztál! Látod! Ugy-e, hogy ott vagyok a tabernakulumban! Ott voltam és onnan néztem a te ájtatos kéztördelésedet, onnan hallgattam a te együgyű könyörgésedet! Itt van. A tiéd!“ Így szólván a Gondviselés, re bene gesta eltűnik. És én, én . . . Hogy mit fognék én tenni, magam előtt látva a minden backfischek legédesebbjét, igazán nem tudom. Ámbár a mennyire ismerem magamat, nem állítok valami hallatlant, ha azt állítom, hogy fölujjonganék. Ugy van. Nemde, boldogok, a kik hisznek! Isten van. Csoda is van.

Egy langyos májusi délutánon szőke kis leány fog előttem megállani, s azokat az üdvösséges kis szemeket, mik itt villognak előttem, itt, itt . . . reám, a kopottgunyasra emelve így susog: „Itt vagyok. Zárj karjaidba.“ Oly igaz, mint hogy úgy állok a világban, mint . . . eh! a hasonlat úgy is sántít — elég az hozzá, hogy az a perc a menyországot nyitná meg előttem, ragyogó fényességével, szentjeivel és angyalaival.

Óh Uram és én Istenem, átkod-e, áldásod-e rajtam ez a rajongás, ez az örületes vá-

gyakozás egy kis lány dobogó keble után! Akár áldás, akár átok, vezessen bár az örület örvényébe ez a veszett erotomania, (másnak nem nevezhetem) áll az: szívet, — hatalmas, szent-séges érzelmektől dagadó szívet adott a természet, s ez a szív meg fog szakadni, oly bizonyos, mint kétszer kettő négy, ha imádásának tárgyat nem talál.

Szeretni, szeretni, szeretni akarok! Hallja meg az egész világ! Én, a lenézett, a megvetett „nemzet-napszámos-jelölt“ áldozni akarok! Áldozni, még pedig kannibálok módjára! Saját magamat, enszivemet helyezem az áldozólapra, meggyújtom s elégetem. Oltár és áldozat! Még hiányzik valami: Oltárkép.

Három egész és egy fél hónapja már, hogy keresem, s még mindig nem találom. Azaz, hogy egyszer már majdnem megtaláltam. Eh, az ördögbe is, dehogyan találtam! Mindössze az történt, hogy láttam egy fehérarcu leánykát, aki a régi kedvesemre emlékeztetett.

Régi szerető! Te bajos, te égi, te túlvilági fogalom, jöjj, jöjj és aranyozd be, ha csak egy pillanatra is, az én ravatalonfekvő, gyászfátyolos lelkemet!

Önök bizonyára elnézők lesznek irányomban, s nem fognak kinevetni, ha félretéve kicsit a tollat, leborulok ide az asztalomra és egy két könyvet áldozok az én kis virágom emlékének?! Nem. Önök jószívűek. Mint idáig, úgy most is türelemmel meghallgatnak.

Szép volt és végtelenül kedves az az istenadta kis leány. Hogy hány éves volt? Talán nyolcz, talán tiz, talán tizenkettő, tizennégy, talán száz, — mi közöm nekem ahhoz! Kedves volt, szép volt és én imádtam. Elém járt iskolába. Kedvem volna most egy szentimentális részlettel megnyújtani ezt a fantazmagóriát, s elmondani egyetmást arról a kedves kis leányról. Nem teszem. Föltételezem és erősen hiszem hogy ön igen tisztelt uram, (apropos elég édes a pikkoló?) ki a férfikor delelőjén áll, azt úgy sem értené; kegyed pedig drága szép Nagysád, tudja és érti azt, mit mondani akartam anélkül is, hogy gondolataimnak látható jegyeit ide karczolnám erre a papírlapra. (Óh mert a nők, a nők! . . .)

Egy szó mint száz: szeretett az a kis leány.

Szerettem magamat szobrászhoz hasonló-

intézet fölállítását, vasárnap estélyt rendezett ennek a létesítendő kisdudóvó intézetnek az alapja javára. Erre az alkalomra megkérték a Pécsi Dalárdát, hogy rendezzen a villanyiaknak hangversenyt. A dalárda 32 tagja vasárnap a délelőtti vonattal ki is rándult Villányba, ahol a pályaházban a rendezőség várta a dalos csapatot, s Csató Gyula villányi gyógyszerész a rendezőség nevében pár szívélyes szóval üdvözölte a dalárdát, mely az üdvözlésre a jellegével felelt. A társaság kocsiikon vonult be a városba, ahol a dalárda tagjait a rendezők vendégszerető házaiban elszállásolták. Ebéd után a pécsi vendégek megtekintették Schuth Vincze és Vilmos tekintélyes borkereskedő-cég hatalmas pinczéit, ahol a vendégszeretet kedveskedéseiben kifogyhatatlan házigazdák sorra kóstoltatták boraik legjavát. Este 8 órakor a Worlicsek-féle vendéglő szép tágas helyiségeiben gyülekezett össze Villány előkelősége — valóban oly előkelő fényt fejtve ki, amely a mi kaszinóbájlaink fényével erősen vetekedett. Nem sok hölgy jelent meg, de azok aztán annál többet táncoltak. Az estét a dalárda nyitotta meg Engeszer „Szerettek” című dalával, s utána énekelte még Hummel „Sajkadal”-át, Abt „Vineta”-ját, Hoffer Karoly „Tarka madár” cz. magyar férfikarát s végül Gaál „Fobász”-át. A Hoffer dala után Feit Caesar a villányi intelligencia nevében pompás babékoszort nyújtott át a dalárdának. A koszorú piros és fehér színű hatalmas selymeszalg volt, ezzel az aranyalán himzett fölírásal: „Az első magyar dalárdának — Villány intelligenciája.” A dalárda minden piessét lelkes taps kísérte. Hangverseny után tánc következett, melyben a következő hölgyek vettek részt: asszonyok: Biczóné, Böhm Józsefné (Pécs), Csató Gyulané, Czillingerné, Edelmayerne, Feit Caesarné, Gyimóthyne, Hoffmanné, Jilly Gyulané, Kolmayerne, Rihmerné, Schuth Vilmosné, Schuth Vinczené, Szedlákne; leányok: Brecka Anna, Csernahorszky Laura, Czillinger Jolán, Edelmayer Mariska, Hoffmann Emilia, Kolmayer Agata, Müller Juliska, Ötvös Ilona (Pécs), Proks Bella, Schutt Fini, Scheidl Irma, Szedlák Laura, Tolbert Anna. Szünóra alatt, asztal mellett, a dalárda néhány dalt adott elő, Csató Gyula pedig pohárköszöntőt mondott a dalárdára, mint az országnak rangban első daltestületére. Reberics alelnök viszont Villány értelmiségét köszöntötte föl, Jilly Alajos pedig a hölgyeket s az estély buzdó rendezőit. Szünóra után ismét megeredt a tánc s reggel 6 óráig folyt nagy tűzzel és kitartással. A dalárda tagjai a hétfő reggeli vonattal utaztak vissza Pécsre.

— **(Kacsá.)** A Baross-hercegrezavál jóllakott pécsieknek nem kellett egyéb, mint az a hír, melyet a B. H. eresztett szélnek valami kulissza-titkos tanácsos besugása alapján. A kacsá így hangzik:

„Baross megígérte volt Radó főispánnak, hogy Szombathelyt tartja meg s egyhangú volt

tani. Egy szobrot komponáltam, aki majdan a boldogság, az üdvösség rózsakoszorúját fonandja fejem köré. Ma tudom már, hogy az a szobor volt az én vértanuszobrom, s hogy rózsafüzér helyett töviskoronát nyomott a fejemre. Leánykám meghalt és én most jövök a Golgotáról. Már azt hittem: üres lett a szívem, fázni, fagyni éreztem, s ime egyszerre csak újra tavaszodik. Amily mértékben porladsz te drága kis testem, oly mértékben növeszti nagyra szárnyait a bennem élő vágyakozás, s ma én, aki egyszerűen agyémnek, phantomnak tartottam a föltámadást, újra élek, újra szeretek! A seb behegedt. A seb fölszakadt. Hol az ír, hol a panacea, mely fájdalmimat enyhitené!

* * *

Tegnap egy leánykát láttam a Notre-Dameok letenyjén. Harmadik gimnazista lehettem, mikor legelőször járta át villamszakra testemet. Tegnap is. Innen a szívemből kiindulva terjeszkedett, s végigfutva rajtam, édes borzongásba hozott. Heuréka! Ellacsám! sirban porló szép virágom, trónörökös született. Van Isten, s ő szeret engem. Hasonlít hozzád. Heuréka!

Thana to s.

a választása, mert az ellenzéknek a főispán megígérte, hogyha a miniszter más mandátumot vállal, a szombathelyi mandátum Ernuszt Kelemennek jusson. Így vélték két legyet ütni egy csapással s most Szombathelyt a kormány elveszti, mert adott szava köti s a nemzeti párti Ernuszt lesz képviselő. Baross Győrt tartja meg és pedig azért, mert a győri kormánypárt küldötte megijeszté Szapáryt a mumussal, hogy Kaas lesz győri követ, ha Baross visszalép. Pécsesél megkínálták Falkot, de nem vállalta el, hanem csinált magamagának helyet Trencsében, hol Poppet báró az ő saját külön kerületét és mandátumát a Pester Lloyd szerkesztőjére ruházta, Pécs püspöki város lévén, bizonytalan választásra a minisztérium Rosszival esztergomi kanonokot szándékozik ott fölléptetni, ki Érsekújváron bukott ki.

Ebből csak az az egy az igaz. amit mi különben elejétől kezdve hangoztattunk, ami másképp nem is történhetett, s amire elejétől fogva fölsőlegesnek tartottunk minden tintapocskolást és extra-telegrammot, hogy Baross Győrt fogja képviselni és Pécsét semmi esetre. Hogy Falkot valaki megkínálta volna a pécsi jelöltséggel; hogy Pécs püspöki város; s hogy ennek folytán Rosszival esztergomi kanonoknak itt valami keresni valója volna: ez természetesen csak holmi palacsintával megterhelt gyomor tulajdonosának a lázas álma.

— **(Hymen.)** Hoffmann János dr. ügyvéd e hó 17-dikén jegyezte el Himesháza Jasek Etelka kisasszonyt, Jasek Alajos körjegyző leányát.

— **(Farsangi estély.)** A Pécsi Dalárda az idéu is megtartja húshagyó kedden a szokásos farsangi estélyét.

— **(Halálozás.)** Elhunytak Pécsen: Floigl József Vincze, volt 48-as honvéd, e hó 20-án, 68 éves korában; Dollenszky Károlyné sz. Hagyk Mari, e hó 20-án, 33 éves korában; Szemerad Károly dunagőzhajózási társasági nygv. géprézműves e hó 20-án, 66 éves korában; özv. Németh Martonné sz. Kisszely Magdolna e hó 21-én 66 éves korában; Szépp Irma e hó 22-én 18 éves korában; Laký Betti, Laký Gyula m. kir. pécsi posta és távirda-segédtsz leánya e hó 22-én 5 éves korában. — Hübner Gáspár az üszögi urodalom fölügyelője e hó 22-én 61 éves korában meghalt Üszöghön. Temetése ma délután lesz; az elhunytat Üszöghön szentelik be s Pécsen a budai külv. temetőben temetik el. A nagy kiterjedésű családi kör gyászolja, de a közönség körében is fájlatják a derék gazdatiszt elhunytát.

— **(Fölolvasás.)** Lenkei Lajos a „F. Z.” felelős szerkesztője folyó hó 28-dikán d. u. 5 órakor a pécsi kereskedők-egylete helyiségében fölolvasást fog tartani a „Hirlap-írókról.”

— **(Képviselő-jelölés a bálon.)** Mig a szombati kaszinó bál alkalmával a Hattyuteremben a katonazenekar taktusára a párok az utolsó négyest lejtették a fényes parketten, azalatt a szomszéd kaszinó szalonjában oly politikai-aktus történt, mely habár ott a tréfa jellegével bírt, mégis komoly számba jöhet, s esetleg már a közel jövőben meg is valósulhat. Egynehány független eivű ügyvéd ugyanis olyanira vitatkozott a politikai helyzet szignaturájáról, hogy valóságos kis parlamentté változott át a szalon. Mikor aztán megpillantották Erreth János ügyvédet, kitisztult a politikai látóhatár, s a pezsgő palaczkok durranása között fölhangozott a független érzelmi választók harsány kiáltása: „Eljen Erreth János Pécs város országgyűlési képviselő-jelöltje!” Erre egyik tősz a másikat érte, melyekből a konzekvencia az: ha Baross a pécsi mandátumot nem fogadja el, akkor a pécsi ellenzék Erreth Jánost lépteti föl. Már most az a kérdés, hogy Erreth ügyvéd komolyan vette-e a dolgot.

— **(Visszahelyezett körjegyző.)** Sey István lacsuki körjegyzőt, ki hét esztendőn át volt felfüggesztve, 300 frt pénzbírság mellett állásába ismét visszahelyezték.

— **(Difteritisz és influenza Siklóson.)** A difteritisz ösz óta már harmadizben lép föl nagyobb mérvben Siklóson — írja a

„S és V.” Az utóbbi napokban egyszerre ismét tíz gyermek esett difteritiszbe. Február hó folyamán eddig 21 megbetegedés került gyógykezelés elé. Ezek közül 9 gyógyult, 2 meghalt és 10 még beteg. A járvány kezdete óta megbetegedett 135 egyén, 89 gyógyult, 36 meghalt. Az influenza most csak elszórva fordul elő; súlyosabb esetet elvéve, 4—4 aggyegyénnél észleltek; 2 tüdővész és egy szív-bajos betegnél okozott.

— **(Somogyi szinigazgató.)** ujabban H. Pauli Mariska asszonyt az ismert színművésznőt is szerződtette társulatához.

— **(Éjszakifény.)** A mult hetekben több vidéken volt éjszakai fény. E hó 14-dikén vasárnap a siklósiak is láttak ilyen természeti tűneményt. Éjfélt után 2 órakor a tiszta kék égén északon az égboltozat lassanként lángvörössé lett, s ez a vörösség kelet felé húzódva eltűnt a nagyharsányi hegy mögött.

— **(Angyal Zsófi férfi kiadásban.)** A szegszárdi törvényszék előtt most egy épp oly büntügyi tárgyalás folyik, mint nálunk az Angyal Zsófié, csak hogy amott a szereplő személyek nemi állapota éppen az ellenkezője az itteninek. Nálunk az asszony akarta eltenni láb alól férjét s egy szolgát biztatott föl, hogy fojtja meg, amott a férj akart szabadulni a feleségtől s a szeretőjét biztatta, hogy tegye meg neki ezt a szívélyeséget. Angyal Zsófi is boldog szerelmet ígért a szolgálóegénynek, a szegszárdi esetenél is házasságot ígért a férj a szeretőnek. Ifju Szebényi Jánosnak hívják a férjet, ki szakályi telkesgazda s már három éve különvalva él a feleségtől. Meg akart szabadulni a házasság kötelezése alól, hát fölbérelte szeretőjét és ennek mostoha testvérét Szili Balázst, hogy tegyék el láb alól a feleséget. E szolgálatért szeretőjének házasságot ígért, Szili Balázsnak pedig ötszáz forintot. A bérenczek elfogadták az ajánlatot s Szebényinét megfojtották. Holttestét fölakasztották a présház gerendájára, hogy félrevezessék a hatóságot. (Éppen mint Angyal Zsófi.) Azonban rajta vésztettek. Mindketten fogságba kerültek. Még abban is hasonlít eljárásuk az Angyal Zsófiéhoz, hogy a tettesek itt is a vizsgálóbíró előtt töredelmes vallomást tettek, a tárgyaláson azonban visszavonták vallomásukat s ártatlanoknak mondják magukat.

— **(Halál a gyakorlótéren.)** Mult esütörtökön Mohácson a gyakorlat alkalmával Farkas nevű közbuszár leesett a lovaról, s ez őt mellen rugta. Nagy nehezen föltápáskodott s vizet kért odasiető társaitól; de alig mondta el kívánságát, holtan rogyott össze. Szombaton délután temették.

— **(Tűz a vidéken.)** Tűz volt Osztrón f. hó 14-én. A nagy szél megkönnyítette a bős elem pusztítását. Rövid negyed óra alatt 6 lakóház és 7 melléképület lett a lángok martaléka. Biztosítva csupán 4 lakóház volt. A szorongatott községbelieknek a sellyei tűzoltók siettek segítségükre és e derék csapat elismerést érdemlő buzgósággal végezte nagy és nehéz munkáját.

— **(Révvámszedési jog Duna-Szekesön.)** A kereskedelemügyi m. kir. miniszter megengedte, hogy Duna-Szekeső község az általa a Dunán a község és a Margita-sziget között föntartott révátkelésnél eddig gyakorolt révvámszedési jogot ezentul is, 1897. január 25-ig terjedő öt évig gyakorolhassa. Vámmenteséget élveznek minden mezőgazdasági czéliből közlekedő fogatok vagy hajtott állatok Duna-Szekeső község határan belül.

— **(Árvizvédelem.)** A vármegye alispánja utasította a járásnak a Duna mentén fekvő községek előljáróságait, hogy a netani árvizveszély megelőzése végett az árvizvédelmi anyagok beszerzéséről sürögösen gondoskodjanak.

— **(Üzleti számlák bélyegzése.)** A pénzügyi közigazgatási bíróság közetebb egy konkrét eset alkalmából kimondotta, hogy a bélyeg a számlának első lapjára akként ragasztandó, hogy a bélyeg alsó szélét a számla első tételével keresztülírni lehessen. A más helyen és más módon alkalmazott bélyegyet semmisenek fogják tekinteni.

— **(A pécsi iparkamara)** az ipari szakiskolák és tanműhelyek ügyében a kereskedelmi minisztertől leiratot kapott, melynek értelmében a kamara megbizta az elnökséget, hogy a miniszteri leiratban jelzett irány szerint a szükséges tanulmányokat megtegye, a kamara titkára pedig az évi jelentéshez szükséges adatok gyűjtése czéljából teendő körutja alkalmá-

val a Pécsen kívül hol és mikép szervezendő ipari szakiskolára vagy tanműhelyre vonatkozólag is gyűjtsön adatokat, melyek alapján a kamara azután majd megteszi javaslatát.

— **(Vállfűzők.)** Két vállfűző, két meglehetősen pikáns klenodium fekszik a bíró asztalán. A bíró a két vállfűző között komolyan pipál, az asztal előtt két kisasszony mérgesen veszekszik. Az egyik kisasszony fiatal kisasszony, a másik kisasszony ellenben idősebb kisasszony. A két kisasszony egy szállásadónőnél lakik s mindketten tulajdonjogot formálnak a kérdéses vállfűzőkhöz, amelyek ilyen formán kerültek a bíró elé.

— Az enyéme! — sikolt a fiatal kisasszony.

— Az enyéme! — sipit az öregebb kisasszony.

— Tanut hozok rá.

— Én is.

A bíró kérdezi:

— Kit hoz tanunak?

— A szállásadónőmet — felel az öregebb kisasszony.

— Hát maga.

A fiatal diadalmasan kiáltja oda:

— Én meg az urát!

*

A magyar-francia biztosító társaság pécsi főügynöksége — a mint az a hirdetések között is olvasható — holnaptól (csütörtöktől) kezdve a „Pécsi köles. segélyző-egylet“ házából, a hol kevés hely állt rendelkezésére, a Hammerli-féle házba (Király-utca 5. sz.) vonult át. Megjegyezzük még, hogy a nevezett bizt. társaságnak pécsi főügynöke továbbra is Kindl József köles. segélyző egyl. vezérigazgató marad.

TANÜGY.

A kisedővónó-képző intézet tanterve tárgyában a vallás- és közoktatásügyi m. kir. miniszter megyénk kir. tanfőügyelőjéhez rendeletet intézett, a melyben az ezen intézetben szükséges tankönyvek megírására egyúttal pályázatot is hirdet. A pályázati felhívás szövege:

1. A kisedőnevelés és módszertan,
2. A magyar nyelv és irodalom,
3. A természettudományok tankönyveire és
4. az alaki munkákat ismertető könyvre.

A megírandó tankönyvekben a kérdéses tantárgyakat a kisedővónó céljai által előszabott terjedelemben s oly módon kell tárgyalni, a mint a kisedővónó-képző intézetek számára kiadott tanterv e részben az utasítást megadja.

Azonkívül a módszertannak az első osztály számára megírandó részében még a kisedővónóval foglalkozott kiválóbb egyének működését műveikből vett szemelvényekben is be kell mutatni.

A módszertannak, valamint a magyar nyelv es irodalomnak az első osztály számára megszabott részeire, ugyszintén a természettudományok tankönyvére és az alaki munkákat ismertető könyvre pályázati határidőül folyó 1892. évi június hó 1-ét, a kisedőnevelés és módszertannak, valamint a magyar nyelv és irodalomnak a második osztály számára megszabott részeire pedig pályázati határidőül folyó 1892. évi december hó 31-át tűzi ki a közokt. miniszter.

A pályázók tartoznak ezen határidőig idegen kézzel irt és bekötött munkáikat a nevéket tartalmazó jelígs levélkével együtt a vallás- és közoktatásügyi miniszteriumnál benyújtani.

A beérkező műveket az orsz. közoktatási tanács fogja megbíralni. Az abszolút becsűnek talált művet az állam, illetőleg az egyetemi nyomda ki fogja adni a következő feltételek mellett:

1. A tankönyveknek 1500—1500 példányig terjedő minden egyes kiadása után a szerzőnek egy-egy nyomtatott ívért 30 azaz harmincz forint tiszteletdíj adatik, a mennyiben pedig a tankönyvben más írók műveiből szemelvények foglaltatnak, azok után a tiszteletdíj ivenként 15 azaz tizenöt forintban fog megállapíttatni.

2. Minden új kiadásnál köteles a szerző könyvét gondosan átvizsgálni és a netalán szükségességeknek mutatkozó javításokat külön díjazás nélkül teljesíteni.

3. Végül kötelezi magát a szerző, hogy hasonló tankönyvet, mely az állam vagy az egyetemi nyomda által kiadott tankönyvének versenytársa lehetne, más kiadó számára nem fog írni.

CSARNOK.

Egy szegény ifjú története.

Elbeszélés Zschokke Henriktől.

— Németről fordította Szikrai Odo. —

Az ország fővárosában, s tán országiszerte, jó ideig nem volt magasaltabb ember Schwarz fő-büntető-törvényszéki tanácsosnál, ki műveivel a külföld előtt is tiszteltté tette nevét. A szerencse szinte elárastotta kedvezéseivel. Szegény takácsnak a fia, ösztöndíjak segítségével, melyekben mint kiváló tehetségű ifju részesült, látogathatta a felsőbb iskolát s tanulta a jogot. Alig volt egy árva fillére, mikor a fővárosba került, hogy mint ügyvéd keresse kenyerét; itt átvállalt egy bonyolult pört, melyet már elvesztettnek néztek; győzött a törvényszékek előtt; hírnévre tett szert, s egy év multán a legkedveltebb s keresettebb ügyvédek egyike lett. Gyakorlat s ernyedetlen szorgalom révén a tökéletesség ritka fokát érte el hivatalában. — Mindenütt kitüntetve, jutalmakkal, ajándékokkal, megtisztelésekkel s hízlegésekkel elhalmozva, bevezettetett a legtekintélyesebb férfiak köreibé, bizalmas barátja lett a legelőkelőbb házaknak; nőül vette a főváros egyik legszebb s leggazdagabb leányát; a miniszterek alkalmazták; hivatalról hivatalra emelték, a király maga nemessé tette; majd rendjelet nyert tőle; tett szolgálataiért csakhamar rá megkapta egy külföldi udvar rendjét is, gazdag évi jövedelemmel; s többször rebesgették, hogy miniszterre lesz. Szóval, mindenfelől csak egy vélemény hangzott: Schwarz fő-törvényszéki tanácsos a legboldogabb ember. Legfényesebb kilátásai, nagy vagyona, csodálatraméltó tulajdonságai, legszeretreméltóbb neje, szép gyermekei voltak; s ami még mindennél több, abban is megegyeztek, hogy senki sem érdemli inkább ezt a sok szerencsét, mint ő. Schwarz urat gyöngéd férjnek es atyának, fáradhatatlan munkásnak, hü barátának, a legkellemesb társalgónak, a legfinomabb és legnyájasabb embernek ismerték szerűlszerte.

De sohase ámitassuk magunkat a látszattól. Schwarz úr voltaképp igen boldogtalan, mi több, a boldogságra méltatlan volt. Nem ügyessége, szorgalma, magát megkedveltetni tudó képessége szenvedett kétséget, hanem szívének az értéke. Azokhoz az emberekhez tartozott, akik egyedül és csupán ildomosak; cselekedeteikben törvény szerint igazságosak, a körülményekhez kepest még endél is többek. A pénz, becsület s gyönyör volt tulajdonképp az a titokzatos háromság, a melyért mindent megtett; mindent fölázdozott. Arra, hogy lelkiismeretes és vallásos legyen, igen fölvilágosult volt; hogy valakihez bizalommal s baráti érzelmekkel ragaszkodjék, fölöttébb ravasz emberismerő. Senkiben sem bizott, mert ismerte magát, s hígvelejtéknek tartotta azokat, akik nem úgy cselekedtek, mint ő. Önmagát természeti ösztönből szerette; minden hozzája hasonló embertől azonban félt volna. Családja körében boldogtalan életet élt. Ott valóságos zsarnok volt. Nejevel gyakran megvetőleg bánt. Hét nagyreményű fia rabszolgaként remegett tőle. De némelykor megint határtalanul jó volt irántuk. Neveltetésükkel nem igen törődött, mert hisz ennél sokkal fontosabb dolgai is voltak. Csak a házbeliéknak volt tudomásuk családi életének nyomoruságáról. S ha ennek a cselédség fecsegése folytán híre cserdült, senki se hitte; vagy nagyonis megboacsathatónak tartották, ha egy

oly állásu embernek szeszélyei vannak; vagy pediglen nejét okolták minden bajért. Elmondták róla, hogy műveltség nélkül szűkölködik, nem gazdasszony, igazi libácska, s még sok egyéb is, a mit már ilyenkor az emberek mondani szoktak. Elég az hozzá, Schwarz úrnak mindig igaza volt, s vele szemben senkinek se volt igaza. Mindazonáltal csak kevesen vették észre szomorú családi életét. Mert ha meglátogatta valaki, minden egy szív, egy lélek volt a házban; ő a legfigyelmesebb, legnyájasabb férj, a legjobb apa, s iránta mindenki csupa szeretet és bizalom. Senki sem gondolt arra, hogy ez csak szokásba vett jó hang. Az embernek csodálnia köllött boldogságát.

Schwarz úr házbabeliei közt két év óta egy Frock Jónatan nevű ifjú is volt, ki a gyermekek mellett a tanító vagy nevelő szerepét vitte, de azért csak oly rabszolga volt a főbüntető-törvényszéki tanácsos házában, akár a többi. Schwarz úrnak, hogy úgy mondjam, különös tehetsége volt, hogy mindenkit sajátos módon gyötörjön. Ha nejevel érezte, hogy nem tud asszony lenni, hogy nincs sem elméssége, sem esze, nem maradt adósa házi tanítójának sem; elnevezte setének, aki még viselni sem tudja magát; akinek a világról ferde fogalmai vannak; aki sohase lesz szerencsésének kovácsa, aki a gyermekneveléshez még csak nem is konyit. Elég az hozzá, Schwarz gyermekei nevelőjéhez mindig a nevelő hangján beszélt s csak keserítette szegény Frock napjait.

De a vagy nagyon bátortalan, vagy igen jó Frock hallgatott. Még azt is eltúrte, ha a tanácsos hetenként többször elmondta neki, hogy nem tekinti gyermekei nevelőjének, hanem csupán fölügyázójuknak. S ha Frock csak egyszer is szót mert emelni védelmére, bizonyos lehetett benne, hogy Schwarz úr nagyúri szánakozással vállat von, vagy e szavakkal fordul el tőle: „Kár magára vesztegetni a szót.“

De azért mégis el köllött ismerni, hogy a mióta Frock a házhoz került, Schwarz gyermekei, kik a legvásottabb fiúk voltak azelőtt, nagyon megjavultak. Anyjuk iránt is engedelmességet s tiszteletet tanusítottak, sőt végre nagyra-becsüléssel és szeretettel ragaszkodtak hozzá, s ha atyjuk panaszkodó anyjuk ellenében pártul-fogta esintalanságaikat, ezzel nem éittek vissza. Jobbviselűtök, szorgalmasabbak lettek, nem alattomoskodtak annyira játszótársaikkal szemben; különösen Frock úron csüngtek a legnagyobb szeretettel, aki olvasásra, írásra, számvetésre, német nyelvre, történetre, földrajzra s több másra tanította őket, amiről Schwarz úr vajmi keveset tudott.

Midőn egyszer egy utazása alkalmával magával vitte fiait is, s ezek együtt haltak vele a fogadóban, bámulva látta, hogy gyermekei lefekvés előtt a pallóra térdeltek.

— Miféle komédia ez? — szölt hozzájuk.

A fiúk nem feleltek, hanem összekulcsolt kézzel szemüket égre emelve imádkoztak. Először az idősbik lassú hangon, aztán az ifjabbik. Amit mondtak, nem volt valami betanult, mert az elmúlt nap eseményeire vonatkozott. Imádságukba belefoglalták atyjukat, anyjukat, Frockot s néhány játszótársukat.

Schwarz úr egy szót se szölt. De a dolog mégis nevetségesnek tűnt föl előtte.

— Valóban azt köll hinnem, — mondá aztán otthon Frock úrnak — hogy ön herrnhuti s fiaimat kepmutatásra tanítja. Mire való az az imádkozás? Hisz az ilyen gyerkőczök nem értik még a vallást. Szeretném, ha semmitse hallának róla mindaddig, mig érettebb eszűek nem lesznek. Érettebb korokban elfogulatlanabban s

helyesebben ítélnék majd az effélékről. Én mitse tartok a betanult vallásról. A vallásnak az ember szive gyökeréből köll fakadnia. Bármit beszélünk is a gyerekek az effélékről, biz azt nem érti meg; balitéletűvé tesszük, szinleléshez szokik, s e hibáktól aztán még érettebb korában se szabadulhat egykönnyen. Herrnhuti ön tán?

(Folyt. köv.)

KÖZGAZDASÁG.

Hogyan ültessük új szőlőinket?

— Folytatás és vége. —

Ezek után lássuk, hogy a különböző ültetések szerint 1 kat. holdra = 1600 □öl = 5755 □méter, hány szőlőtőke fér el?

Sortávolság (fölfelé)	Tőketávolság (keresztbe)	Tőkék száma 1 k. holdra	Jut 1 tőkére □m.
1. 1-20 mé.	0-80 mé.	5994	0-96 □m.
2. 1-30 "	0-80 "	5533	1-04 "
3. 1-40 "	0-80 "	5138	1-12 "
4. 1-50 "	0-80 "	4795	1-20 "
5. 1-00 "	1-00 "	5755	1-00 "
6. 1-10 "	1-00 "	5231	1-10 "
7. 1-20 "	1-00 "	4795	1-20 "
8. 1-30 "	1-00 "	4426	1-30 "
9. 1-40 "	1-00 "	4110	1-40 "
10. 1-50 "	1-00 "	3836	1-50 "
11. 1-20 "	1-20 "	4000	1-44 "
12. 1-30 "	1-20 "	3689	1-56 "
13. 1-40 "	1-20 "	3425	1-68 "
14. 1-50 "	1-20 "	3197	1-80 "
15. 1-60 "	1-20 "	2997	1-92 "
16. 1-30 "	1-30 "	3405	1-69 "
17. 1-40 "	1-30 "	3162	1-82 "
18. 1-50 "	1-30 "	2951	1-95 "
19. 1-60 "	1-30 "	2812	2-08 "
20. 1-40 "	1-40 "	2935	1-96 "
21. 1-50 "	1-40 "	2745	2-10 "
22. 1-60 "	1-40 "	2568	2-24 "
23. 1-50 "	1-50 "	2557	2-25 "
24. 1-60 "	1-50 "	2356	2-40 "

Kiszámítottam e számokat, mert könnyebb akarom tenni ezáltal is a szőlőgazdának a számolás készítését, hogy tudja hány vesszőre van szüksége 1 k. holdon egyik-másik ültetési mód szerint.

Pécs város 2400 hold szőlőterületében elültet ez évben circa 250.000 tőkét, 1 k. holdra 5000 tőkét számítva, így circa 50 k. hold területet újít föl és ez a 10 k. holdas alig 3 éves telepéről került ki, hol majdnem félmillió vessző termett már, sőt a megye területére is több mint 60.000 vesszőt adott ki, ebből is 12 hold terület lesz beültethető.

Jól tudom, hogy akárhány szőlőgazda a fejét csóválja, sőt olyan is lesz, a ki nevetni fog, s azt mondja: „Nem ettem gombát, hogy ilyen ritkán ültessék, mikor a földforgatás olyan sokba került!”

Az ilyenre csak azt mondhatom most egyelőre, hogy aki utoljára nevet, az nevet igazán. Azonban azt is ide írom, hogy senki kárán nevetni nem óhajtok, de aki ezt tudva is a sürtü ültetéshez ragaszkodik, az sajnálni való, mert maga magának csinál kárt. Van itt a számsorok között példa a sürtü és ritka ültetésre is. Ezért tovább folytatom, hogy leirhassam még, mely fajoknál használhatunk sürtü ültetést, a mint a 1-9 első szám sorban látjuk.

Ma mindenki tudja, hogy vannak direkt termő ám. szőlőfajok, azaz olyanok, melyeket beojtani nem szükséges, úgy is elég jó termést adnak, de ezekre megjegyzem, hogy ezek csak félamerikaiaknak nevezhetők, ilyenek a York Madeira és a Jacquez vörös bortermő fajok. Ezen fajok ültetésénél legjobban ajánlhatom az 1. 2. 7. és 8-ik számsor szerint való ültetést, mert jól lehet keresztbe kapálni, jól lehet földni télire, s megtörténhetik, hogy egyszer a gazda reaszánja magát, s direkt termő tőkét beojtatja hazai fajokkal, ekkor lesz hely, s ha egyik-másik tőke mégis ki talál pusztulni, s az ojtott tőkét bujtani nem lehet: ekkor ujonnan ültelhet, a többi tőke nem árnyékolja be, s jól megeredhet az új tőke.

Esetleg e számok szerint ültethet homokba s más vidéken egy-egy szőlőgazda, s aztán van olyan is, aki kézi munkával kapálja, a másik tőkével kapálja a szőlőt, így már sok vidéken elgoztak, a hol sok volt a szőlő, pl. Versecz

vidéken, tehát ott aztán a 14-ik számsorig válogathat benne, aki hogyan akarja. Annyit itt megjegyezhetek, hogy az ekiveléssel nagyon sok nyereség nincsen, de uradalmaknál mégis czélszerű az, de a hosszába és keresztbe kapálás ekével már nem nagyon előnyös ott se, mert a szél szabadon jár a sorok között, s elfujja a homokot, de meg amúgy is kell a tőke tövének kézi kapával dolgozni, így egy irányban, mint az ekével töltögetett kukoriczánál a közbe eső részt kézi kapával végezheti.

No de most menjünk át a 14-ik számsortól lefelé való távolültetésekre. Hol vehetjük ennek hasznát?... Ha röviden felelek, akkor azt mondom, hogy mindenütt, a hol valódi amerikai (vad) tőkét ültetünk hazai fajokkal való beojtás végett.

Vizsgáljuk kissé közelebről a dolgot. Aki ritkán ültet, annak kevesebbet kell beojtani, de a szőlő kuszó növény, mert hosszabb-rövidebb lugasra is miveljük már régen; itt a példa, az ojtásokat is lehet lugasra mivelni igen-igen kitünően, a drót olcsóbb és sokkal tartósabb a karónál, de másfelől a lugasra mivel ojtvány sokkal tartósabb, mint a régi tőke fejes mivelés mellett, mert nem vastagodik el oly közelben a tőke nyaka az ojtás mellett, hiszen olvashattuk már 100-szor, hogy a túlvastagodás miatt az ojtások elsárgulnak, s kivesznek.

Tehát a jó talajban, mely a lugalast jól nevelheti, s a termést meghozhatja, ott minél ritkábban ültetjük a vad (alany) tőkét a 20—24 ik számsor szerint, ahol pedig közepesen diszlenek az alanyfajok (Rupestris, Ripária portalis, Solonis), ott valamivel sürtebben a 14—20 számsorok szerint.

Hogy az eljárás, maga az ültetés, hogyan megy rendszerem szerint s ulyesztett ültetéssel, hogyan kell és mily magasan beojtani, hogyan kell tovább kezelni, metszeni stb. azt e kis közlemény keretébe nem írhatom mind le, de a „Baranyai zöldszezőltetési” című III. kiadású füzetemben mind megtalálja a szives olvasó, mely kis munkám nálam kapható meg 30 kr. előleges beiktudése mellett, melyért azonnal megküldöm; 30 krral nem lehet meggazdagodni, de a figyelmes szőlőgazda gyakorlatilag újithatja föl szőlőjét, a mi talán egyedüli jövedelmi forrása volt eddig.

Pécs, 1892. febr. hó.

Dezso Miklós.

— **A pécsi sertéshizlaldában** február 4-én a sertés állomány 267 drb kövér, 660 drb félkövér, 1023 drb sovány, 381 drb sült sertés volt. Árak: kövér válogatott minőség szerint 44—47 kr. kilogrammonként, páronkénti 45 kilogramm élet leszámítással; sültök 30—34 kr. kilogrammonként élősúlyban. Kukoricza 5 frt 10 kr. m.-m., árpa 6 frt 30 kr. m. m. Darálás 60 kr. m.-m.

NYILT-TÉR.*)

Egy kis leleplezés.

Múlt évi május hó 9. vagy 10. napján itt Mohácsoson többen, köztük Armuth Mór úr is, piszkos tartalmú leveleket kaptak. Az a kör, a melyben Armuth Mórné úrasszony mozog, de még azon kívül is sokan, akkorigiban eme levelek szerzőjéül engem állítottak oda nemcsak, de Armuth Mórné úrasszony nyilván terjesztette, hogy eme leveleket én az akkor már veje Miskolczy Sándor úr elleni bosszúból írtam. Én ama alapítatlan gyanúsítást azzal véltem legjobban elhallgattatni, ha rá sem hederíték. Aki engem közelebb ismer, aljasságra képtelennek tart.

Azóta azonban már majd esztendeje mullott és ama gyanúsításokkal az Armuth és Miskolczy család, nemhogy elhallgatott volna, hanem a személyem elleni gyűlöletből valóságos kultust üz, engem nyíltan rágalmoz, piszkos tőle telhető minden módon azon van, hogy tekintélyemet aláassa és engem a mohácsi társaságban lehetlenné tegyen.

Jóllehet nekem Armuth Mórné úrasszony-nal vagy Miskolczy Ármín úrral soha ügyesbajos dolgom nem volt és inkább halájukat véltem kiérdemelni, semmint bosszujukat, mégis Mis-

*) Ez en rovat alatt megjelentekért nem vállal felelősséget A szerk.

kolezy Ármín úr, földbirtokos, mohácsi tekintélyes polgár, a komoly, okos és számító ember, nem átalotta a mohácsi általános takarékpénztár nevében a nálam eredetben őrzött következő tartalmu informáló értesítést adni:

„Mohácsi általános takarékpénztár mint részvénytársaság. Es gibt in Mohács keine Firma, die einen solchen Nahmen besitzt, sondern einen Fazerenden Comité et einen Diurnisten — achtungsvoll H. Miskolczy.“

Hogy ez az információ az én csekély személyemet illette meg öcsémét, nem szenved kétséget, mert hiszen az eredeti rendeltetése helyéről vissza, énhozzám juttatták. Ez az értesítés rongyos, piszkos skartétára van írva, akár csak a béresével hozott volna a boltból valamit.

Nem tudom, de nem is hiszem, van-e tudomása a mohácsi általános takarékpénztárnak eme levélről, mert tudva nem engedte volna meg az illetén módon való értesítést, mely úgy különben is sok kívánni valót hagy; s úgy amint joggal sértette azt, ki a mohácsi általános takarékpénztártól mint jóhírnévvel bíró tekintélyes pénzügytől információt kért, úgy sérti a pénzügytől tekintélyét és méltóságát is, a magam csekély személyemről nem is szólva.

Ugy tudom, hogy a mohácsi általános takarékpénztár nem a Miskolczyak és Armuthok ezreseiből csupán, hanem száz meg ezer szegény ember filléreiből is nőtt ki magát nagy tekintélyű pénzügytől és nagyon furcsa volna, ha egyes igazgatósági tagoknak meg volna engedve az intézet köpenye és neve alatt magánbosszujuk kielégítését czélozni.

Ez a „drága kis levélke“ immáron három negyed éve birtokomban van és joggal vádoltathatnám hanyagsággal, hogy a köztem és a Miskolczy család között fennálló barátságos!! viszony daczára csak most teszem közzé; de resteltem nyilvánosságra hozni, mert kicsinyes bosszúnak tetszett és mert lelkiismeretem nem engedte, hogy tekintélyes polgárra mondjak jellembe vágó dolgot, olyat, mely esetleg egy tekintélyes pénzügytől is árnyékot vethetne, és végre azért, mert gondoltam, hogy Miskolczy úr fellobbanó első haragjában írta és azóta meg is bánta tettét. Csalódtam azonban, mert midőn a többször említett levél birtokomba jutott, annak hű másolatát szives figyelmeztetés czéljából elküldtem Miskolczy úrnak; az ellenem folytatott hajszá azonban ezáltal még csak fokozódott.

Nehogy tehát ama általam sohasom látott, mégis nekem insinuált piszkos levelek ódiuma rajtam száradjon, s hogy magamat nemcsak szoros baráti körben, hanem a nagyközönség előtt is tisztazzam, ami csakis az itt említettek alapján volt lehetséges, kénytelen voltam e kellemetlen ügygyel a nyilvánosság elé lépni, a melynek igazságos és pártatlan megítélését most már a t. közönségre bízom.

Mostanra csak ennyit; bővebb folytatását, ha az érdekeltek óhajtánák, esetleg azonban, ha nem is óhajtják, a közel jövőben.

Mohácsoson, 1892. február hó 21.

Kugler Nándor.

Laptulajdonos: NAGY FERENCZ. Felelős szerkesztő: HAKSCH LAJOS.

Gabona-árjegyzék

Pécs szab. kir. városában 1892. évi február hó 13-án tartott hetivásárról.

Az árak métermázsánként számítatnak.

Buzs) őszi	—	frt	—	frt	—
) tavaszi	—	—	—	—	—
) új	10	20	10	—	—
Közszerep) ó	—	—	—	—	—
) új	9	50	—	—	—
Közszerep) ó	—	—	—	—	—
) új	9	60	—	—	—
Arpa) őszi	—	—	—	—	—
) tavaszi	6	20	6	—	—
) új	—	—	—	—	—
Repcze)	—	—	—	—	—
Bükköny) széna	—	—	—	—	—

Kukoricza) ó	uj	5 "	30	5 "	10
Bzéma) o	uj	2 "	40	2 "	—
Szalma			2 "	—	1 "	80

Kinalat: közép (mintegy 180 gabonaköcsi volt a piacon.)

Hirdetések:

698. sz.
tkv. 1892.

Árverési hirdetemény.

A sásdi kir. járásbiróság, mint tkkvi hatóság közhírré teszi, hogy a pécsi takarékpénztár végrehajthatónak Kis Árki Éva férjezett Illés Györgyné végrehajtást szenvedő elleni 140 frt tökekövetelés és járuléka iránti végrehajtási ügyében a sásdi kir. járásbiróság területén levő Husztóton és határában fekvő a husztóti 47. sz. tjkönyvben foglalt I. a. 27/b sz. házra, 1/4 telekre, legelő és erdőilletményre 376 frt, — ugyanazon tjkvben foglalt \dagger a. 231. hsz. sz. fekvőségre 54 frt, — ugyanazon tjkvben foglalt \dagger a. 207. hsz. sz. fekvőségre 36 frt, — ugyanazon tjkvben foglalt \dagger a. 204. hsz. sz. fekvőségre 50 frt, — ugyanazon tjkvben foglalt \dagger a. 183. hsz. sz. fekvőségre 244 frt és ugyanazon tjkvben foglalt \dagger a. 186. hsz. sz. fekvőségre az árverést 10 frtban ezenel megállapított kikiáltási árban elrendelte és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az **1892. évi április hó 25-ik napjánd. e. 10 órakor Husztót község házánál** megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is eladatni fognak.

Árverezni szándékozik tartoznak az ingatlanok becsárának 10 százalékát, vagyis 37 frt 60 krt, 5 frt 40 krt, 3 frt 60 krt, 5 frt, 24 frt 46 krt és 1 frtot készpénzben, vagy az 1881: 60. t.-cz. 42. §-ban jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 18. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881: LX. t.-cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kelt a sásdi kir. járásbiróság mint tkkvi hatóságnál 1892. évi február hó 7-ik napján.

Warga Jenő,
kir. albiró.

LE GRIFFON

a legjobb szivarkapapir

kapható Alt és Böhm kereskedésében Pécsen.

Hirdetések

igen előnyös áron vétetnek fel
kiadóhivatalunkban.

5 darab tiszta berni fajú

$\frac{5}{4}$ — $\frac{6}{4}$ éves szép

tenyészbika

eladó.

Bővebb megtudható

Szeghő Gellért

tulajdonosnál

Pa. Hatvan u. p. Szigetvár.

Vasuti állomás Szigetvár

(Somogy megye.)

Tudomásul.

Van szerencsénk a n. t. közönséget értesíteni, miszerint

biztosítási irodánkat

Király-utca, 5-ik számu, Hammerli-féle ház I-ső emeletébe helyeztük át.

Pécsett, 1892. február hó 24-én.

A „Magyar-Franczla“

biztosító-társaság

pécsi főügynöksége.

Vizvezetési munkálatok.

Vizvezetési munkálatok.

Alólirott tudatom a n. é. közönséggel, hogy

vizvezetési munkálatokat

elvállalok és a bevezetést szolid, tartós munkával, jutányos áron eszközölöm.

Tervek és költségvetések készségeen elkészítettnek. Tisztelettel

Hillebrand Ferencz

Király-utca 47.

Vizvezetési munkálatok.

Melyik lapra fizessünk elő?

Gazdag tartalmánál, nagy terjedelménél fogva a legolesőbb magyar lap az

„EGYETÉRTÉS“

a mely az új évvel immár 25-ik évfolyamába lépett. Ez a magyar olvasóközönség lapja. Hiteles forrásokból származó értesüléseinek gyorsasága, alapossága és sokasága, rovatainak változatossága, kitünősége, a különböző olvasmányok gazdag tárháza tették az „Egyetértés“-t népszerűvé. Az országgyűlési tárgyalásokról a legrészletesebb és e mellett tárgyilagos hírtudósítást egyedül az „Egyetértés“ közöl. Gazdasági rovata elismert régi tekintélynek örvend. A magyar kereskedő s gazdasági közönség nem szorul többé idegen nyelvű lapra, mert az „Egyetértés“ kereskedelmi s tőzsdei tudósításainak bőségével s alaposságával ma már nem versenyezhet más lap. A kereskedő, az iparos s a mezőgazda megtalálja mindazt az „Egyetértés“-ben, a mire szüksége van. Változatosan szerkesztett tárczájában, annyi regény olvasmányt ad, mint egy lap sem. Két-három regényt közöl egyszerre, úgy, hogy egy év alatt 30—40 kötetnyi regényt, részint eredetit, részint a külföldi legjelesebb termékeket jó magyarságu fordításban kapnak az „Egyetértés“ olvasói. A ki olvasni valót keres és a világ folyásáról gyorsan és hitelesen akar értesülni, fizessen elő az „Egyetértés“-re, melynek előfizetési ára egy hóra 1 frt 80 kr., 1/4 évre 5 frt s egy évre 20 frt. Az előfizetési pénzek az „Egyetértés“ kiadóhivatalába küldendők. Mutatványszámot a kiadóhivatal kívánatra egy hétig ingyen és bérmentve küld.

Tőzsdei spekuláció.

Alólirott váltóház a napirenden levő valutarendezés folytán tisztelettel felhívja a n. é. közönség becses figyelmét úgy a tőkebefektetésre, valamint a spekulációra. Pécsi tárgyalások köztudomasra jutván, a tőzsdei helyzet igen kedvező, a mérvadó spekuláció papirok rohamosan emelkedtek, és befektetési értékek nagy mennyiségben vásároltattak.

Kitünő összeköttetésem és megfelelő tőkémnél fogva

tőzsdei megbízásokat

a legpontosabban és a legkulansabban eszközölhetek.

Tudakozódásoknak, melyek semmi transactióra nem köteleznek, ugyszinte tőzsdei megbízásoknak legszigorubb titoktartást biztosít

Lustig Miksa váltóháza

alapított 1885.

Budapest, Váci-körut 43. — Telefon 1335.

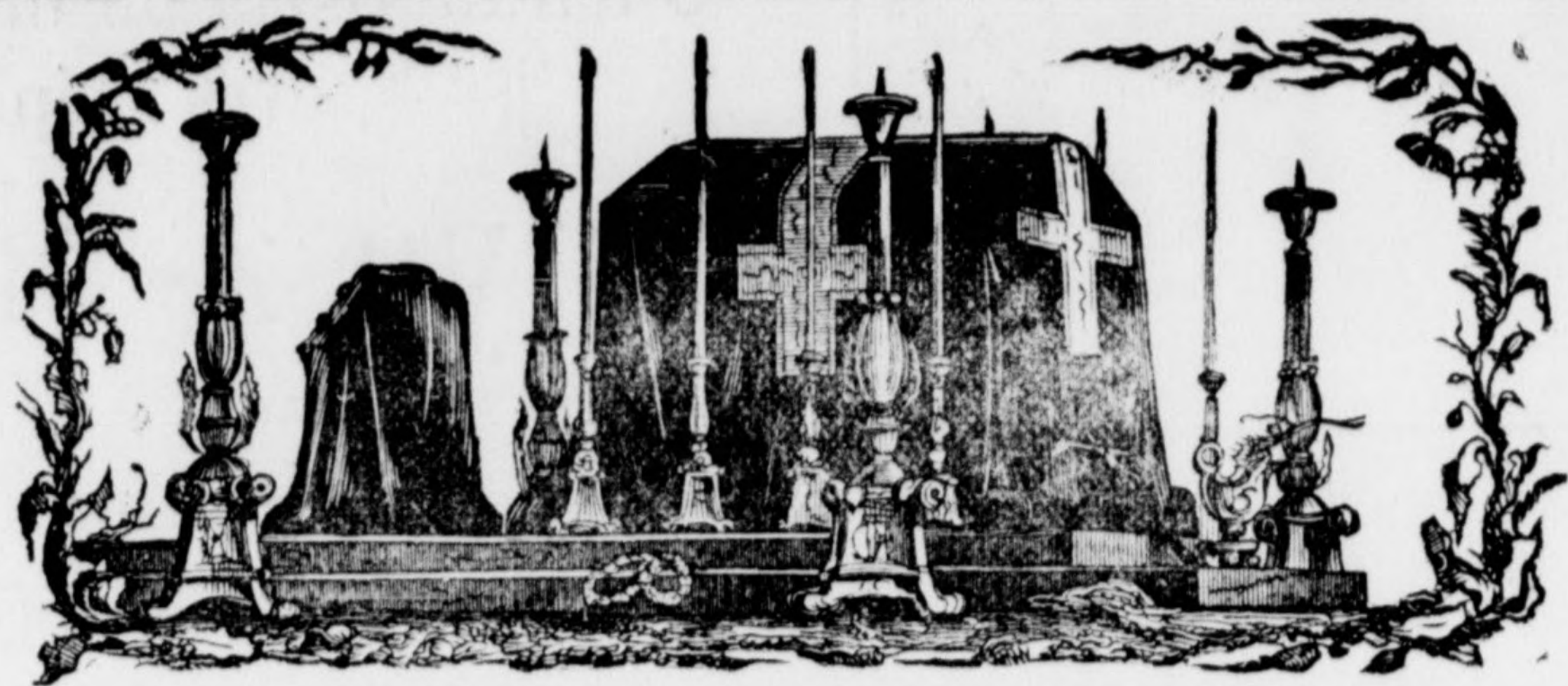
Árverési hirdetmény.

A pécsi kir. törvényszék mint telekkönyvvi hatóság közhírré teszi, hogy Stadt Ignác végrehajtónak kk. Kajta István, János és József végrehajtást szenvedők elleni 150 frt tőkekövetelés és járulékaik iránti végrehajtási ügyében a pécsi kir. járásbíróság területén levő Kiskozár község határában fekvő, a kiskozári 35. sz. tjkvben felvett I. 44. hszsz. 36. sorsz. házra, közös udvartérre és 5/16. telekre, aránylagos legelő és erdőilletménynyel 1691 frt kikáltási árban az árverést elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az **1892. évi április hó 12-ik napján d. e. 9 órakor Kiskozár község házában** megtartandó nyilvános árverésen a kikiáltási áron alul is eladatni fognak.

Árverezni szendékezők tartoznak az ingatlanok becsárának 10 %-át, vagyis 169 forint 10 krt készpénzben avagy az 1881. LX. t. cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi nov. hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. évi LX. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

A pécsi kir. törvényszék mint tkvi hatóság 1892. évi január hó 10-ik napján.

Bogyay Pongrácz,
kir. törvszéki bíró.

„CONCORDIA“

első pécsi temetkezési vállalat
Kis-tér 11-ik szám.

Van szerencsénk a nagyérdemű közönség tudomására hozni, miszerin a legváltozatosabb ravatalozások felállítására — temetések rendezésére, — úgy a halottak szállítására létesített üzletünket újabb átalakítások, — mindennemű igényeknek megfelelő felszerelések beszerzése, valamint tapintatos rendező alkalmazása folytán jelenleg oly helyzetbe hoztuk, hogy minden osztályu temetkezéseket — úgy helyben mint a vidéken

a legnagyobb pontossággal s az eddiginél és minden temetkezési vállalatnál

sokkal díszesebben és olcsóbban

vagyunk képesek kiszolgáltatni.

Maradunk kiváló tisztelettel

„CONCORDIA“ első pécsi temetkezési vállalat tulajdonosai:
Fischer Simon, Krisztián József, Schubársky János, Wranitsch György.

Állam érem

haladás- és versenyképességért.

Kiállítási aranyérem

szép és jó munkaért.

SCHÖNWALD IMRE

ékszerész, órás és látszerész

Főüzlet:

Király-utca, Hattyu-épületben.

PÉCSETT.

Műhely:

Király-utca, Mestrics-féle házban

T. cz.

Ezzel van szerencsém a n. é. közönség szives tudomására ajánlani, miszerint — egy általánosan érzett szükségén segitendő — üzletemet újabb időben egy szélesebb munkakörű

vésnöki műhelylyel

is kibővítettem és az ez iránybani legkényesebb műigénynek megtehetőleg minden e szakmába vágó munkálatoké, u. m. bárminemű arany- és ezüst-, vagy más fém- v. kőre vésendő

üzleti, hivatalos v. magánhasználatu pecsétnyomók, érmek, czimerek, domborművek, legdíszesebb jelvények és monogrammok

s több effélék gondos és jutányos elkészítésére vállalkozom s kívánatra a készitendő rajzaival előzetesen is szolgállok.

Midőn üzletem ezen új ágát is igen t. vevőim kegyes pártfogásába ajánlani bátorodom, kérem ez iránybani nagybecsű megbizásait, a melyekkel szemben szokott módon törekedni fogok kész szolgálataimat teljes megelégedésükre érvényre juttatni.

Egyben bátorodom nagyválasztéku ékszer- és óra-készletemre s különösen **látszer-raktáromra** utalni, a melyet utóbbi időben **rendkívül dusan s kedvező beszerzési feltételek mellett** felszerelvén, azon kellemes helyzetben vagyok, hogy még a nagyvárosi versenyyel is mérközve, tisztelt vevőimet a lehető legmértékeltőbb árak mellett kiszolgálhatom.

Üzletem bármely szakosztályából kívánatra választékküldeménnyel a vidékre is készségesen szolgállok.

Kiváló tisztelettel

SCHÖNWALD IMRE.